

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobkyně: **České dráhy, a.s.**, IČO 70994226
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, IČO 65349423
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře ze dne 25. 11. 2022, č. j. UPDI-3836/22/MM, sp. zn. POK005/22,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 24. 1. 2023 k Městskému soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhala přezkumu a zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře (dále jen „Úřad“) ze dne 25. 11. 2022, č. j. UPDI-3836/22/MM, sp. zn. POK005/22 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

přístup k dopravní infrastruktuře (dále též jen „Úřad“) ze dne 14. 9. 2022, č. j. UPDI-2950/22/PB, sp. zn. POK005/22 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o cenách“), kterého se měla dopustit tím, že jako prodávající v rozporu s § 11 zákona o cenách nejméně v období od 9. 12. 2018 do 31. 5. 2020 nevedla evidenci obsahující kalkulaci prokazující dodržení pravidel regulace věcně usměrňovaných cen za přístup k zařízení služeb, konkrétně cen za zastavení vlaku (dále jen „staniční poplatek“). Za spáchání přestupku byla žalobkyni uložena pokuta dle § 16 odst. 4 písm. a) zákona o cenách ve výši 20 000 Kč (dále jen „pokuta“) a dále povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) ve spojení s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Ve vztahu k označení žalovaného soud poznamenává, že s účinností od 1. 1. 2024 byl Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře, který vydal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, zrušen dle čl. X odst. 1 zákona č. 464/2023 Sb., kterým se mění a ruší některé zákony v souvislosti se zrušením Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře. Dle čl. X odst. 2 téhož zákona přešla působnost Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který je tak dle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) žalovaným správním orgánem (dále jen „žalovaný“).

II. Napadené rozhodnutí

4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě dne 26. 9. 2022 rozklad (dále jen „rozklad“).
5. *První rozkladovou námitkou* žalobkyně namítala, že není provozovatelem stanice Brno hlavní nádraží, provozovatelem této stanice byla a je společnost Brno new station development, a.s. (dále jen „BNSD“). Úřad v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neprovedl důkaz stránkami této společnosti, ani si nevyžádal její svědectví a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu ani neuvedl, proč tak neučinil.
6. Ve *druhé rozkladové námitce* žalobkyně uvedla, že cena za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku je cenou za užití dráhy a tu by měl Úřad kontrolovat u provozovatele dráhy, nikoliv u provozovatele stanice. Dle bodu 6 odst. 1 přílohy vyhlášky č. 76/2017 Sb., o obsahu a rozsahu služeb poskytovaných dopravci provozovatelem dráhy a provozovatelem zařízení služeb (dále jen „vyhláška č. 76/2017“) představuje přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku součást železniční infrastruktury, nikoliv součást zařízení služeb.
7. Ve *třetí rozkladové námitce* žalobkyně konstatovala, že cena za užití komunikace pro cestující a zboží je součástí ceny za užití dráhy účtované na základě smlouvy o provozování drážní dopravy ve spojení s prohlášením o dráze. Proávající ve smyslu § 11 zákona o cenách je provozovatel dráhy, který tuto smlouvu s dopravcem uzavřel. Jelikož žalobkyně není provozovatelem dráhy, nemůže být ani prodávajícím ve smyslu § 11 zákona o cenách, ani nepředstavuje kvalifikovaného pachatele přestupku dle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona.
8. *Čtvrtou rozkladovou námitkou* žalobkyně namítala, že pokud zákon o cenách v § 11 odst. 1 písm. b) výslovně neuvádí ceny nabízeného zboží, zatímco v § 13 odst. 1 ano, pak to znamená, že zákon cenami v § 11 odst. 1 písm. b) míní jen ceny uplatňované při prodeji, a nikoliv i ceny uplatňované při nabídce. Jinak by muselo být v § 11 odst. 1 písm. b) zákona o cenách uvedeno, že se jedná o nabízené ceny. Proto nelze aplikovat ani § 11 odst. 2 zákona o cenách, a tedy ani vyhlášku č. 450/2009 Sb., kterou se provádí zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, (dále jen „vyhláška č.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

450/2009“). Jelikož ve stanicích Brno hl. n. a Praha Masarykovo nádraží staniční poplatek uplatňován není a nikdy nebyl, nedošlo k uplatňování cen.

9. Žalobkyně dále v *páté rozkladové námitce* konstatovala, že jelikož § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách odkazuje na § 11 téhož zákona, musí Úřad posuzovat případnou odpovědnost za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách a § 11 téhož zákona, nikoliv prostřednictvím interpretace skutkové podstaty přestupku podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách. Ustanovení § 11 a § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách upravují a chrání cenovou evidenci, nikoliv cenovou regulaci, kterou upravuje § 6 a § 16 odst. 1 písm. d) a e) zákona o cenách.
10. V *šesté rozkladové námitce* žalobkyně uvedla, že zákon o cenách ani zákon o přestupcích neznají institut „společenská škodlivost protiprávního jednání“, proto o něm Úřad při hodnocení odpovědnosti za přestupek nemohl uvažovat. Dále žalobkyně vymezila, že nemohla dopravce negativně diskriminovat tím, že nevedla evidenci podle § 11 zákona o cenách, jelikož tato skutečnost by dopadala na všechny dopravce stejně. Následně žalobkyně zpochybnila argumentaci Úřadu absencí transparentnosti, neboť evidence podle § 11 zákona o cenách má být zpřístupněna jen orgánu cenové kontroly, nikoliv všem železničním podnikům.
11. *Sedmou rozkladovou námitkou* žalobkyně namítala, že podstatou přestupku je nevedení a neuchovávání cenové evidence, které nemůže mít vliv na omezení právní jistoty dopravců, navíc formou neúčtování poplatků. Proto neúčtování předmětné ceny nemohlo být dle žalobkyně přitěžující okolností.
12. Žalobkyně v *osmé rozkladové námitce* konstatovala, že výši pokuty je nutno stanovovat s ohledem na oddělené účetnictví vyčleněné organizační složky, protože žalovaná nemohla převést případný zisk z provozování přístupových komunikací na jiné své činnosti, ani zisk z jiných svých činností použít na financování provozování přístupových komunikací.
13. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 25. 11. 2022.
14. K *první rozkladové námitce* žalovaný předně uvedl, že Úřad svůj závěr opřel o popis zařízení služeb, který zveřejnila sama žalobkyně na vlastních webových stránkách a ve kterém je uvedeno, že žalobkyně je provozovatelkou mj. stanice Brno hl. n. Žalobkyně ve svém vyjádření k řízení nenavrhla provedení důkazu ani internetovými stránkami společnosti BNSD ani svědeckou výpovědí. Z internetových stránek společnosti BNSD lze ale zjistit, že byla založena v roce 2008 za účelem revitalizace budov a pozemků v areálu hlavního nádraží v Brně na základě smlouvy o nájmu věci uzavřené mezi žalobkyní a společností BNSD. Jejím cílem jsou rekonstrukce, modernizace, přestavby a opravy těchto prostor. Dle žalovaného není podstatné, kdo budovu udržuje a rekonstruuje, ale kdo uplatňuje ceny za její užití jako zařízení služeb dopravcem. Důležité je, kdo vykonával funkci prodávajícího, což byla dle žalovaného žalobkyně.
15. Ke *druhé rozkladové námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že se Úřad pokoušel zjistit, zda staniční poplatek zahrnuje přístupové komunikace. Žalobkyně ale uvedla, že přístupové komunikace nejsou zpoplatněny. Sama žalobkyně zaslala Úřadu dne 4. 3. 2022 prezentaci nazvanou „Detailní metodický postup výpočtu ceny za přístup k zařízení služeb formou poplatků za zastavení vlaku – staniční poplatek“ (dále jen „Prezentace“) a „Čtvrtletní tabulkový přehled účtování staničního poplatku za požadované období“. Žalobkyně v tomto dokumentu sama uvedla způsob výpočtu ceny za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku, tzn., že si byla vědoma, že od samého začátku jde o cenu za užití zařízení služeb za zastavení vlaku a v prezentaci je i indikován počet zastavení jako dělitel nákladů na provoz a údržbu zařízení služeb. Podle § 2 odst. 9 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dráhách“), jsou obecně železniční stanice zařízením služeb. Ovšem nástupiště a přístupové komunikace jsou součástí dráhy (železniční infrastruktury). Pro rozdělení prostor mezi zařízení služeb a dráhu je nutno stanovit pravidla podle konkrétního uspořádání železniční stanice (např. zda je přístup přes staniční budovu). Z vyjádření žalobkyně vyplynulo, že této materii nevěnovala pozornost a vůbec ji neřešila.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Původním záměrem kontroly bylo prověřit účtování jak částí stanic zařazených do kategorie infrastruktura, tak zařízení služeb.

16. Ke *třetí rozkladové námitce* žalovaný uvedl, že každý subjekt, tzn. i žalobkyně, se stává prodávajícím již ve chvíli, kdy se stává provozovatelem zařízení služeb. V tomto okamžiku mu vzniká povinnost umožnit užití tohoto zařízení všem dopravcům, a současně i povinnost mít zpracovanou kalkulaci podle zákona o cenách.
17. Ke *čtvrté rozkladové námitce*, tedy že zákon o cenách výslovně rozlišuje mezi „*cenami uplatňovanými při prodeji*“ (§11 odst. 1 písm. b zákona o cenách) na straně jedné a „*cenami nabízeného zboží*“ (§ 13 odst. 1 zákona o cenách) na straně druhé, žalovaný uvedl, že termín nabízeného zboží je zde použit proto, že v tomto stádiu ještě k prodeji nedochází. Pojem uplatňované ceny je širší a zahrnuje jak ceny nabízené, tak ceny sjednávané při prodeji. Z logiky věci pak vyplývá, že nabídku lze přijmout, ale i odmítnout a k prodeji samotnému pak nedojde. Nelze přijmout argumentaci žalobkyně, že cenové regulaci podléhá pouze cena prodejní, nikoliv cena nabízená, neboť již z podstaty věci se každá nabízená cena může stát cenou prodejní.
18. K *páté rozkladové námitce* žalovaný poznamenal, že ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách použil jako příměr k výkladu pojmu uplatňování. Použit k výkladu právní normy jinou právní normu je obvyklý postup. Žalovaný vyjádřil rovněž nesouhlas, že ustanovení § 11 a § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách chrání cenovou evidenci. Zákonem chráněným zájmem je zajištění dodržování pravidel cenové regulace prostřednictvím provádění kontroly dodržování cenových předpisů.
19. K *šesté rozkladové námitce* žalovaný uvedl, že Úřad posuzoval společenskou škodlivost činu, kterého se žalobkyně dopustila s ohledem na § 5 zákona o přestupcích, který obsahuje definici přestupku. Koncepce přestupku je v českém právu založena na tzv. materiálně-formálním pojetí. Formálním znakem je jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku a současně musí platit, že jde o jednání společensky škodlivé.
20. Dle žalovaného diskriminace nespočívala jenom v nevedení cenové evidence, ale i v tom, že dopravci si nikdy nemohli být jisti, zda by žalovaná po nich zpětně nevyžadovala zaplacení staničního poplatku za užití zařízení služeb – železniční stanice. Současně žalobkyně může poplatky navýšit, aniž by bylo prokazatelné, zda k navýšení došlo v souvislosti s nárůstem nákladů či nikoliv. Žalovaný dále vymezil, že transparentní cenová evidence umožní cenovému kontrolnímu orgánu stanovení cen řádně prověřit, což povede k ochraně dopravců před porušováním cenových předpisů.
21. *Sedmou rozkladovou námitku* shledal žalovaný rovněž nedůvodnou, protože skutečnost, že cenová evidence není určena pro dopravce, neznamená, že dopravce není zbaven právní jistoty. Dopravce zbavuje právní jistoty zejména to, že ceny za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku nebyly účtovány, přestože byly žalobkyní stanoveny. To může vést k jejich dodatečnému vymáhání jako bezdůvodného obohacení.
22. K *osmé rozkladové námitce* žalovaný konstatoval, že přestupkové řízení nebylo vedeno s účetně oddělenou organizační složkou. Omezené příjmy v rámci účetního oddělení organizační složky nemohou být důvodem, že by pokuta ve výši 20 000 Kč byla nepřiměřená.

III. Žaloba

23. V podané žalobě žalobkyně *první žalobní námitkou* namítala, že cena hrazená ze strany dopravců za užití komunikací pro přístup cestujících a věcí k železniční stanici (jakožto zařízení služeb) podle odst. 1 bodu 6 přílohy vyhlášky č. 76/2017 Sb. o obsahu a rozsahu služeb poskytovaných dopravci provozovatelem dráhy a provozovatelem zařízení služeb (dále jen „*vyhláška č. 76/2017*“) představuje součást ceny za užití železniční infrastruktury podle odst. 2 položky č. 3 části II výměrů Ministerstva financí, kterými se vydává seznam zboží s regulovanými cenami, č. 01/2018 ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

28. listopadu 2017, č. 01/2019 ze dne 28. listopadu 2018 a č. 01/2020 ze dne 17. prosince 2019, (dále jen „výměry MF“). Cena za užití komunikací pro přístup cestujících a věcí k železniční stanici podle odst. 1 bodu 6 přílohy vyhlášky č. 76/2017 tedy není cenou za užití zařízení služeb pro účely bezprostředně související s provozováním drážní dopravy podle položky č. 5 části II. výměrů MF.

24. Žalobkyně měla za to, že nesprávnou kvalifikací povahy „*ceny za přístup k zařízení služeb Kč za zastavení vlaků*“ na webu, jakožto ceny za užití zařízení služeb pro účely bezprostředně související s provozováním drážní dopravy podle pol. č. 5 části II. výměrů MF, dospěl žalovaný k mylnému závěru ohledně odpovědnosti žalobkyně za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách.
25. Cena za užití komunikace pro cestující a věci je součástí ceny za užití železniční infrastruktury, tedy dráhy, účtované na základě smlouvy o provozování drážní dopravy podle § 24a odst. 1 písm. d) zákona o dráhách ve spojení s prohlášením o dráze. Prodávajícím ve smyslu § 11 zákona o cenách je proto provozovatel dráhy, který s dopravcem uzavřel smlouvu o provozování drážní dopravy, obsahující podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona o dráhách cenu za užití dráhy. Žalobkyně nebyla v rozhodném období provozovatelem dráhy v případě žádné ze stanic, na které se napadené rozhodnutí vztahuje, tedy stanic Praha Masarykovo nádraží, Brno hlavní nádraží, Heřmaničky, Střeziměř, Plaňany, Ješetice, Praha hlavní nádraží zastávka – autocouchett. Provozovatelem dráhy v případě všech stanic, na které se napadené rozhodnutí vztahuje, byla Správa železnic, státní organizace (dále jen jako „Správa železnic“).
26. Dle tvrzení žalobkyně, uvedeného ve *druhé žalobní námitce*, zákon o cenách výslovně rozlišuje mezi „*cenami uplatňovanými při prodeji*“ [§ 11 odst. 1 písm. b) zákona o cenách] na straně jedné a „*cenami nabízeného zboží*“ [§ 13 odst. 1 zákona o cenách] na straně druhé. Jestliže § 11 odst. 1 zákona o cenách výslovně normuje jen o cenách uplatňovaných při prodeji, pak slova v § 11 odst. 2 zákona o cenách „*tři roky po skončení platnosti ceny zboží*“, mohou znamenat jen tři roky po skončení platnosti ceny zboží uplatňované při prodeji, nikoliv při nabídce. Cena za užití komunikací pro přístup cestujících a věcí k železniční stanici, ani cena za přístup po dráze k dotčeným stanicím, jakožto zařízením služeb, však nebyla žalobkyní nikdy ostatním dopravcům účtována. Jelikož se na daný případ § 11 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona o cenách nevztahuje, pak se žalobkyně ani z tohoto důvodu nemohla dopustit přestupku podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách.
27. Žalobkyně dále uvedla, že ve stanicích Praha Masarykovo nádraží a Brno hlavní nádraží nebyl poplatek nikdy účtován a ve stanicích Heřmaničky, Střeziměř, Plaňany a Ješetice během rozhodného období zastavovaly pro nástup a výstup cestujících pouze vlaky žalobkyně. Jinak řečeno, v uvedených stanicích by nemohla být tato cena žalobkyní reálně účtována jiným subjektům než žalobkyní.
28. *Třetí žalobní námitkou* žalobkyně namítla, že v případě cenotvorby je rozhodné, kdo je provozovatelem železniční infrastruktury/dráhy, nikoliv kdo je jejím vlastníkem. Dále žalobkyně vymezila, že v případě železniční stanice Brno hlavní nádraží není a ani v kontrolovaném období nebyla provozovatelem této stanice, nýbrž provozovatelem této stanice byla a je BNSD. V tomto kontextu žalobkyně napadala, že žalovaný v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu navrhovaný důkaz webovými stránkami společnosti BNSD neprovedl, ani jinak neověřil, kdo je skutečným provozovatelem stanice.
29. *Čtvrtou žalobní námitkou* žalobkyně namítala nepřiměřenou výši jí uložené pokuty. Jelikož se napadené rozhodnutí týká složky ceny za užití železniční infrastruktury/dráhy, měl žalovaný s ohledem na § 62 odst. 4 zákona o dráhách vzít v potaz jen majetkové poměry, a to aktiva i pasiva, žalobkyně jako provozovatele dráhy a nebrat v úvahu hospodářské poměry žalobkyně jako dopravce (provozovatele drážní dopravy), ani aktiva a pasiva z jiné činnosti žalobkyně, neboť je žalobkyně účetně nemůže zahrnout do svého účetnictví provozovatele dráhy.

30. Závěrem žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že by soud napadené rozhodnutí nezrušil, domáhala se žalobkyně alespoň upuštění od trestu pokuty napadeným rozhodnutím uložené či výrazného snížení pokuty.

IV. Vyjádření žalovaného

31. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 15. 3. 2023 k *první žalobní námitce* uvedl, že netvrdil, že by žalobkyně provozovala dráhu. Podle žalovaného byla žalobkyně provozovatelkou zařízení služeb, a tedy prodávající. Proto byla způsobilým subjektem ke spáchání přestupku dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách.
32. Ke *druhé žalobní námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že uplatňováním ceny se podle § 11 odst. 1 zákona o cenách („*prodávající jsou povinni vést evidenci cen uplatňovaných při prodeji*“) rozumí nejen vlastní realizace prodeje, ale i činnosti, které k prodeji směřují, i když k němu nedojde. Podle závěru žalobkyně by totiž cenová regulace dopadala pouze na případy, kdy byla kupní smlouva uzavřena, tj. došlo k prodeji. Podle žalobkyně by se regulace nevztahovala na případy, kdy se uskutečnila pouze nabídka a k vlastnímu prodeji již nedošlo, například v situaci, kdy by zboží s regulovanou cenou bylo nabízeno za cenu, která by byla stanovena v rozporu s podmínkami cenové regulace. Proto ani tvrzení žalobkyně, že odběratelem služeb nabízených žalobkyní byla žalobkyně sama, se žalovanému nejevilo jako relevantní, neboť cenová regulace se týká nabízeného zboží bez ohledu na to, kdo jej kupuje. Stanovení ceny je nutno zveřejnit prostřednictvím prohlášení o dráze pro případ, že by daný druh zboží chtěl nakupovat i jiný dopravce než žalobkyně. Informace, že v železniční stanici Praha Masarykovo nádraží a v železniční stanici Brno hlavní nádraží byla uvedena cena nulová, není pravdivá. Žalobkyně dne 17. 7. 2020, tedy po ukončení kontrolovaného období, sdělila žalovanému, že výši těchto cen na hodnoty nulové teprve upraví.
33. Ke *třetí žalobní námitce* žalovaný uvedl, že tento argument žalobkyně poprvé použila až v přestupkovém řízení, ale nevysvětlila, proč na svých stránkách u zmíněné železniční stanice označovala sama sebe za provozovatelku zařízení služeb. BNSD nikde jako provozovatelka železniční stanici Brno hlavní nádraží uvedena nebyla a činnosti provozovatelky zařízení služeb nevykonávala. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobkyně, že se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí nevypořádal. V napadeném rozhodnutí jsou totiž na straně 6 až 7 vyjmenovány činnosti, které žalobkyně jako prodávající podle popisu zařízení služeb vykonává. Zákonná povinnost ve smyslu § 3 správního řádu byla naplněna beze zbytku, neboť žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a dostál požadavkům vyplývajícím z § 2 i § 3 správního řádu.
34. Ke *čtvrté žalobní námitce* žalovaný zdůraznil, že zohlednil majetkové poměry žalobkyně komplexně. Žalovaný se při stanovení výše pokuty řídil zásadou, že tato nemá být pro žalobkyni likvidační, což ani žalobkyně nezpochybňuje. Žalovaný vedl správní řízení s žalobkyní jakožto jednoznačně identifikovanou právnickou osobou, která je za svá jednotlivá účetní střediska odpovědná, a nikoliv pouze s účetně oddělenou organizační složkou.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

35. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
36. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalobkyně byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován a požadavek žalovaného na nařízení ústního jednání ze dne 16. 2. 2023 byl vzat žalovaným dne 7. 3. 2024 zpět). Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve

správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Žalobkyni navržené ústní svědectví či písemné potvrzení oprávněného zástupce společnosti BNSD soud shledal vzhledem k obsahu správního spisu nadbytečným.

37. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
38. Žalobkyni bylo dne 23. 6. 2020 doručeno oznámení o zahájení kontroly ze dne 23. 6. 2020, č. j. UPDI-2477/20/SO, sp. zn. CKO002/20, vztahující se k zahájení cenové kontroly a dále ke státnímu dozoru, a to za období 9. 12. 2018 – 31. 5. 2020 (dále jen „kontrolované období“).
39. Dne 26. 6. 2020 si v rámci přípravy podkladů Úřad dle Záznamu do spisu č. j. UPDI-2531/20/UM, sp. zn. CKO002/20, STD002/20, opatřil z webových stránek žalobkyně jednotlivá Prohlášení o dráze za období 2018–2021, Výroční zprávy žalobkyně z let 2016 – 2019, Pololetní zprávy z let 2016–2019 a dále soubory: Cena za pronájem nebytových prostor a zastavení vlaku v železničních stanicích, Seznam celostátních drah, Seznam vleček, Dráhy v majetku ČD a Přehled zařízení poskytujících služby související s železniční dopravou.
40. Žalobkyni byly v rámci kontroly státního dozoru a cenové kontroly zaslány dne 29. 6. 2020 dotazy, které zodpověděla ve Vyjádření ze dne 17. 7. 2020, č. j. 0989/20. Následně si Úřad vyžádal od žalobkyně doplňující informace ke zodpovězeným dotazům dne 30. 9. 2020. Žalobkyně doplnění informací zaslala dne 7. 10. 2020.
41. Dne 16. 2. 2022 proběhlo ve věci jednání (záznam z jednání č. j. UPDI-0631/22/SO). Žalobkyně následně v rámci cenové kontroly doložila na výzvu ze dne 17. 2. 2022, č. j. UPDI-0632/22/SO dne 4. 3. 2022 požadované podklady a vyjádření. K další výzvě ze dne 10. 3. 2022, č. j. UPDI-0869/22/SO, žalobkyně doložila požadované doplnění dne 31. 3. 2022.
42. Dne 29. 4. 2022 byl žalobkyni doručen Protokol o cenové kontrole ze dne 29. 4. 2022, č. j. UPDI-1412/22/SO, v jehož závěru bylo konstatováno, že žalobkyně v kontrolovaném období nevedla kalkulaci prokazující dodržení pravidel regulace věcně usměrňovaných cen (dále jen „Protokol“), proti kterému žalobkyně podala dne 31. 5. 2022 námitky (nazvané jako „Námitky proti protokolu o státním dozoru č. j. UPDI-1412/22/SO“, ačkoliv se jednalo o námitky proti Protokolu o cenové kontrole), (dále jen „Námitky proti Protokolu“). Námitky proti Protokolu byly částečně akceptovány vydáním Dodatku k Protokolu č. j. UPDI-2126/22/SF (dále jen „Dodatek k Protokolu“) a ve zbytku byly vyřízeny Vyřízením námitek č. j. UPDI-2115/22/PB (dále jen „Vyřízení námitek“).
43. Dne 14. 7. 2022 bylo žalobkyni doručeno Oznámení o zahájení řízení o přestupku z téhož dne č. j. UPDI-2290/22/SO na základě zjištění učiněných v průběhu cenové kontroly, na které žalobkyně reagovala dne 19. 7. 2022 podáním nazvaným „Úkony účastníka řízení podle § 36 správního řádu“ (dále jen „Úkony účastníka“). Dne 8. 9. 2022 bylo žalobkyni oznámeno ukončení dokazování č. j. IPDI-2903/22/SO a následně došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí, jak je uvedeno shora.
44. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
45. Dle § 1 odst. 1 zákona o cenách „[z]ákon se vztahuje na uplatňování, regulaci a kontrolu cen výrobků, výkonů, prací a služeb (dále jen „zboží“) pro tuzemský trh, včetně cen zboží z dovozu a cen zboží určeného pro vývoz.“
46. Dle § 1 odst. 5 zákona o cenách „[z]ákon vymezuje práva a povinnosti právnických a fyzických osob a pravomoc správních orgánů při uplatňování, regulaci a kontrole cen.“

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

47. Dle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách „[v]ěcné usměrňování cen spočívá ve stanovení podmínek cenovými orgány pro sjednání cen. Tyto podmínky jsou [...] závazný postup při tvorbě ceny nebo při kalkulaci ceny, včetně zahrnování průměrného zisku do ceny.“
48. Dle § 6 odst. 2 zákona o cenách „[t]ento způsob regulace cen platí pro všechny prodávající určeného druhu zboží.“
49. Dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o cenách „[p]rodávající jsou povinni vést evidenci o cenách uplatňovaných při prodeji, pokud jde o [...] ceny podléhající věcnému usměrňování cen, [...]“.“
50. Dle § 11 odst. 2 zákona o cenách „[p]rodávající jsou povinni uchovávat evidenci o cenách podle odstavce 1, návrhy pro stanovení cen podle odstavce 1 písm. a) a kalkulace cen uvedených v odstavci 1 písm. b) prokazující dodržení pravidel regulace tři roky po skončení platnosti ceny zboží. Prováděcí právní předpis stanoví rozsah údajů prokazujících výši a dobu uplatňování cen a u zboží podléhajícího věcnému usměrňování ceny strukturu kalkulace ceny.“
51. Dle § 13 odst. 1 zákona o cenách „[p]rodávající je povinen, pokud nejde o prodej zboží spotřebitelům, předložit kupujícímu na jeho žádost nabídkový ceník, obsahující ceny nabízeného zboží ve vztahu k určeným podmínkám.“
52. Dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách „[f]yzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí přestupku tím, že [...] nevede nebo neuchovává evidenci o cenách podle § 11, [...]“.“
53. Dle § 16 odst. 4 písm. a) zákona o cenách „[z]a přestupek lze uložit pokutu do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. g) až i), odstavce 3 písm. b) nebo podle odstavce 2 písm. a) nebo c), [...]“.“
54. Dle § 2 odst. 1 zákona o dráhách „[d]ráhou je cesta určená k pohybu drážních vozidel včetně pevných zařízení potřebných pro zajištění bezpečnosti a plynulosti drážní dopravy.“
55. Dle § 2 odst. 9 zákona o dráhách „[z]ařízením služeb se rozumí železniční stanice, zastávka, odstavné koleje, čerpací stanice a jiná technická zařízení, která jsou jejich provozovatelem zvláště určena k poskytování služeb bezprostředně souvisejících s provozováním drážní dopravy na dráze celostátní nebo regionální anebo na veřejně přístupné vlečce.“
56. Dle § 23d odst. 1 zákona o dráhách „[p]rovozovatel zařízení služeb poskytuje dopravcům prostřednictvím tohoto zařízení služby bezprostředně související s provozováním drážní dopravy nediskriminačním způsobem za cenu sjednanou podle cenových předpisů. Cena za služby bezprostředně související s provozováním drážní dopravy nesmí být diskriminační; jde-li o dodávky trakční elektrické energie, zohlední provozovatel zařízení služeb při návrhu ceny rovněž způsob provozování drážní dopravy, zejména rychlost jízdy a četnost zastavení drážních vozidel.“
57. Dle části II položky č. 3 odst. 2 výměrů MF „[d]o ceny zboží v položkách uvedených v této části lze promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady pořízení, zpracování a oběhu zboží doložitelné z účetnictví související výlučně s regulovaným zbožím, průměrný zisk, daň a případně uplatněné clo podle jiných právních předpisů, není-li dále stanoveno jinak. [...] Užití železniční infrastruktury celostátních a regionálních drah a veřejně přístupných vleček [...]. Cena za užití železniční infrastruktury zahrnuje cenu přidělce za přidělení kapacity dráhy, cenu provozovatele dráhy za užití dráhy jízdou vlaku, v případě vleček jízdou vlaku nebo posunového dílu, a cenu provozovatele dráhy za přístup po dráze k zařízením služeb (dále jen „regulované služby“)³²⁾.“
58. Dle části II položky č. 5 výměrů MF „[d]o ceny zboží v položkách uvedených v této části lze promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady pořízení, zpracování a oběhu zboží doložitelné z účetnictví související výlučně s regulovaným zbožím, průměrný zisk, daň a případně uplatněné clo podle jiných právních předpisů, není-li dále stanoveno jinak. [...] Užití zařízení služeb a poskytování služby pro účely bezprostředně související s provozováním drážní dopravy³⁹⁾.“
59. Dle poznámky pod čarou č. 32) Výměrů MF „§ 23 a 33 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů. Článek 13 odst. 1 směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2012/34/EU, o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru.“
60. Dle poznámky pod čarou č. 39) Výměrů MF „§ 23d zákona č. 266/1994 Sb.“

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

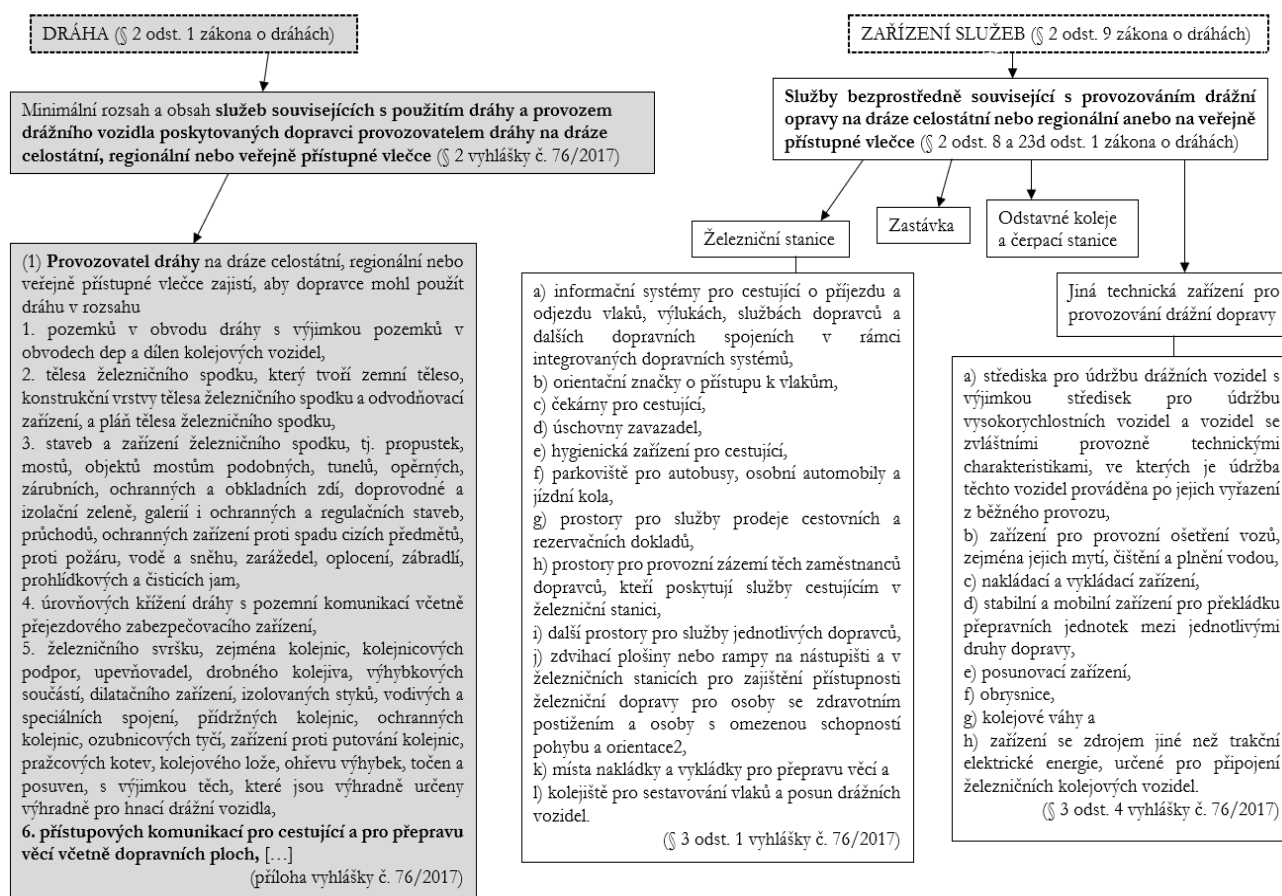
61. Dle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 76/2017 „[p]rovozními součástmi železniční stanice jsou a) informační systémy pro cestující o příjezdu a odjezdu vlaků, výlukách, službách dopravců a dalších dopravních spojeních v rámci integrovaných dopravních systémů, b) orientační značky o přístupu k vlakům, c) čekárny pro cestující, d) úschovny zavazadel, e) hygienická zařízení pro cestující, f) parkoviště pro autobusy, osobní automobily a jízdní kola, g) prostory pro služby prodeje cestovních a rezervačních dokladů, h) prostory pro provozní zázemí těch zaměstnanců dopravců, kteří poskytují služby cestujícím v železniční stanici, i) další prostory pro služby jednotlivých dopravců, j) zdvihací plošiny nebo rampy na nástupišti a v železničních stanicích pro zajištění přístupnosti železniční dopravy pro osoby se zdravotním postižením a osoby s omezenou schopností pohybu a orientace, k) místa nakládky a vykládky pro přepravu věcí a l) kolejiště pro sestavování vlaků a posun drážních vozidel.“
62. Dle odst. 1 bod 6. přílohy vyhlášky č. 76/2017 „[p]rovozovatel dráhy na dráze celostátní, regionální nebo veřejně přístupné vleče zajišťuje, aby dopravce mohl použít dráhu v rozsahu [...] přístupových komunikací pro cestující a pro přepravu věcí včetně dopravních ploch, [...]“.
63. Dle § 1 odst. 1 vyhlášky č. 450/2009 Sb., kterou se provádí zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška 450/2009“), „[e]vidence cen, kterou je prodávající povinen uchovávat, musí obsahovat údaje, z nichž je zřejmý název, popřípadě druh zboží, určené podmínky, ke nimž se cena vztahuje, výše ceny, za kterou je zboží prodáváno, a počátek a konec období, v němž se za tuto cenu prodávalo.“
64. Dle § 1 odst. 2 vyhlášky č. 450/2009 „[k]alkulace ceny podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o cenách se zpracovává ve struktuře uvedené v příloze č. 1 k této vyhlášce, pokud v cenovém rozhodnutí vydaném příslušným cenovým orgánem podle § 10 zákona o cenách není uvedena podrobnější struktura kalkulace.“
65. Dle přílohy č. 1 vyhlášky č. 450/2009 „[s]truktura kalkulace ceny u zboží podléhajícího věcnému usměrňování ceny (Minimální rozsah položek kalkulace cen podle § 1): 1. Přímý materiál; 2. Přímé mzdy; 3. Ostatní přímé náklady; 4. Nepřímé náklady z toho: a) Výrobní režie, b) Správní režie, c) Odpisy, u pronajíteho majetku výše nájemného; 5. Ostatní náklady; 6. Zisk; 7. Cena celkem.“
66. Dle čl. 13 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru (dále jen „směrnice 2012/34/EU“), „[p]rovozovatelé infrastruktury poskytnou všem železničním podnikům nediskriminačním způsobem minimální přístupový balík stanovený v příloze II bodu 1.“
67. Dle přílohy II bodu 1. směrnice 2012/34/EU „[m]inimální přístupový balík obsahuje: a) zpracování žádostí o kapacitu železniční infrastruktury; b) právo na využití přidělené kapacity; c) použití železniční infrastruktury, včetně výhybek a železničních křižovatek; d) provoz vlaku včetně signalizace, řízení, dispečinku a hlášení a poskytování informací o pohybu vlaku; e) použití zařízení pro dodávku trakčního proudu, je-li k dispozici; f) veškeré další informace potřebné k zavedení nebo k provozování dopravní služby, pro niž byla poskytnuta kapacita.“
68. Dle čl. 31 odst. 2 směrnice 2012/34/EU „[č]lenské státy vyžadují od provozovatele infrastruktury a provozovatele zařízení služeb, aby regulačnímu subjektu poskytli veškeré nezbytné informace o uložených poplatcích, s cílem umožnit regulačnímu subjektu plnit jeho funkce uvedené v článku 56. Provozovatel infrastruktury a provozovatel zařízení služeb musí být v tomto ohledu schopni železničním podnikům prokázat, že poplatky za infrastrukturu a služby skutečně účtované železničnímu podniku podle článků 30 až 37 jsou v souladu s metodikou, pravidly a případně i s tarify stanovenými ve zprávě o síti.“
69. Dle § 37 písm. a) přestupkového zákona „[p]ři určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlídnou zejména k povaze a závažnosti přestupku, [...]“.
70. Dle § 37 písm. b) přestupkového zákona „[p]ři určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlídnou zejména [...] k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, [...]“.
71. Dle § 37 písm. c) přestupkového zákona „[p]ři určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlídnou zejména [...] k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, [...]“.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

72. Soud o věci uvážil následovně.
73. V první řadě soud ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí některou z vad, jejichž existenci je povinen zkoumat z úřední povinnosti ve smyslu § 76 s. ř. s. Nadto žalobkyně nedostatečné vypořádání jejich rozkladových námitek a návrhů namítala.
74. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS) nebo se nevypořádá se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71).
75. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, „[z] odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ Z právní věty výše uvedeného rozhodnutí zároveň plyne, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
76. Judikatura však zároveň dovozuje, že požadavky kladené na orgány veřejné moci, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (srov. též JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 68 [Výroková část, odůvodnění, poučení]. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 519, marg. č. 30.). Požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí tak neznamená, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014–43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je proto namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012–45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016–64).
77. Žalobkyně namítala v rámci bodu 52 žaloby, že žalovaný neprovedl žalobkyní navržený důkaz ani jinak neověřil, kdo byl provozovatelem železniční stanice Brno hlavní nádraží. S uvedeným tvrzením se soud neztotožnil.
78. Žalovaný na straně 3 až 4 napadeného rozhodnutí obsáhle vypořádává rozkladovou námitku žalobkyně vztahující se k provozovateli železniční stanice Brno hlavní nádraží. Dle městského soudu tam uvedené odůvodnění představuje logický a přezkoumatelný právní názor žalovaného a obsahuje rovněž vypořádání klíčového argumentu žalobkyně.
79. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku je zjevné, na základě jakých úvah dospěl žalovaný k závěrům v rozhodnutí uvedeným a jaké skutečnosti jej k nim vedly. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému (viz nálezy ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43); nesouhlas se způsobem vypořádání rozkladových námitek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nezpůsobuje (viz analogicky rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). Soud proto námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vyhodnotil jako nedůvodnou.
80. Jelikož soud neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu namítaných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu

Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009–84), překročil k vlastnímu přezkumu rozhodnutí v mezích žalobkyní uplatněných námitek.

81. *První žalobní námitkou* žalobkyně namítala, že se nemohla dopustit přestupku dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách, neboť odpovědnou osobou za cenu hrazenou ze strany dopravců za užití komunikací pro přístup cestujících a věcí k železniční stanici (jakožto zařízení služeb) podle odst. 1 bodu 6 přílohy vyhlášky č. 76/2017 je provozovatel dráhy, což není žalobkyně.
82. K uvedenému považuje soud za nezbytné zdůraznit rozlišení mezi **službami souvisejícími s použitím dráhy a provozem drážního vozidla poskytovanými dopravci provozovatelem dráhy na dráze celostátní, regionální nebo veřejně přístupné vlečce** [dle § 1 písm. a) ve spojení s § 1 a s přílohou vyhlášky č. 76/2017] na straně jedné a **zařízením služeb bezprostředně souvisejícím s provozováním drážní dopravy na dráze celostátní nebo regionální anebo na veřejně přístupné vlečce** (dle § 2 odst. 9 ve spojení s § 23d odst. 1 zákona o dráhách a § 3 vyhlášky č. 76/2017), neboť jak žalobkyně [viz v žalobě opakovaně (bod 4., 7. a 8.) uvedené spojení „komunikace pro přístup cestujících a věcí k železniční stanici (jakožto zařízení služeb)“], tak i žalovaný uvedené pojmy evidentně slučují (zdůraznění doplněno soudem).
83. Základní rozlišení je demonstrováno v následujícím schéma:

84. Část II. Výměřů MF obsahuje seznam zboží, u něhož se uplatňují věcně usměrňované ceny. Návěti této části uvádí, že „[d]o ceny zboží v položkách uvedených v této části lze promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady pořízení, zpracování a oběhu zboží doložitelné z účetnictví související výlučně s regulovaným zbožím, průměrný zisk, daň a případně uplatněné clo podle jiných právních předpisů, není-li dále stanoveno jinak.“
85. Dle žalobkyně posuzovaný poplatek, jehož se absence evidence dle cenového zákona týká, spadá pod položku č. 3 „Užití železniční infrastruktury celostátních a regionálních drah a veřejně přístupných vleček“ uvedené části II Výměřů MF, odst. 2, který uvádí, že „[c]ena za užití železniční infrastruktury zahrnuje

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

*cenu přidělece za přidělení kapacity dráhy, cenu provozovatele dráhy za užití dráhy jízdou vlaku, v případě vleček jízdou vlaku nebo posunového dílu, a **cenu provozovatele dráhy za přístup po dráze k zařízením služeb** (dále jen "regulované služby")³²⁾“ (zdůraznění doplněno soudem). Poznámka pod čarou 32) odkazuje na § 23 a 33 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách (které upravují povinnosti provozovatele dráhy a prohlášení o dráze) a článek 13 odst. 1 směrnice 2012/34/EU (upravující povinnosti provozovatele infrastruktury).*

86. Naproti tomu dle žalovaného se jedná o položku č. 5 uvedeného seznamu, tedy „**[u]žití zařízení služeb a poskytování služby pro účely bezprostředně související s provozováním drážní dopravy**“³⁹⁾“ (zdůraznění doplněno soudem). Poznámka pod čarou 39) odkazuje na § 23d zákona o dráhách, který pojednává o povinnostech provozovatele zařízení služeb.
87. Z Výměrů MF je zřejmé, že musí být rozlišována cena za to, že se dopravce po dráze dostane k zařízení služeb (například železniční stanici) a cena za samotné užití tohoto zařízení služeb (využití možností které například železniční stanice nabízí, lišící se dle konkrétní stanice).
88. Soud poznamenává, že žalovaný i Úřad velmi nešťastně formuloval poplatek jako „*cenu za přístup k zařízení služeb, [...]*“, neboť si zřejmě nebyl vědom přesného znění položky 3 odst. 2 části II Výměrů MF, která operuje právě s pojmem „*přístup k zařízení služeb*“. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí napadeného je však evidentní, že Úřad a žalovaný nepoužili pojem „*přístup k zařízení služeb*“ ve smyslu shora uvedeného znění položky 3 odst. 2 části II Výměrů MF, ale ve smyslu možnosti využít zařízení služeb – tedy nikoliv jako poplatek za možnost využít koleje vedoucí například k železniční stanici (jakožto k zařízení služeb), ale jako poplatek za zařízení služeb – konkrétní železniční stanice. O tomto závěru svědčí jak samotná argumentace vedená Úřadem od počátku řízení, tak i argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí. I samotné označení poplatku jako „*staniční poplatek*“ či „*poplatek za zastavení vlaku*“ evokuje, že nejde o poplatek za využití dráhy – kolejí – za účelem možnosti využít zařízení služeb, ale za samotnou realizaci možnosti zařízení služeb využít, a to zastavením vlaku ve stanici.
89. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že ani žalobkyně nepoužívala pojem „*přístup k zařízení služeb*“ způsobem tvrzeným v žalobě (ve smyslu části II. položky 3 Výměrů MF), neboť v průběhu cenové kontroly předložila Úřadu dne 4. 3. 2022 „*Detailní metodický postup výpočtu ceny za přístup k zařízení služeb formou poplatků za zastavení vlaku – staniční poplatek*“ - Prezентaci nazvanou staniční poplatek (Prezentace). Na straně 5 této Prezентace jsou uvedené aspekty, na základě kterých žalobkyně rozlišuje kategorie železničních stanic pro účely stanovení staničního poplatku, dle vybavenosti konkrétní stanice. Mezi aspekty určující příslušnou kategorii žalobkyně zařadila: Přístup do VPP (veřejně přístupných prostor) / ochrana před povětrnostními vlivy; Plocha pro vývěs dopravních informací; Místo pro umístění; Úklid; Osvětlení; Prostor pro prodej jízdenek; Čekárna nebo čekací zóna; Temperování; WC. Tyto kategorie se ale v zásadě překrývají s jednotlivými provozními součástmi zařízení služeb (železniční stanice) dle § 3 odst. 1 Vyhlášky č. 76/2017 například dle písm. a) uvedeného ustanovení „*informační systémy pro cestující o příjezdu a odjezdu vlaků, výlukách, službách dopravců a dalších dopravních spojeních v rámci integrovaných dopravních systémů*“, písm. c) „*čekárny pro cestující*“, písm. e) „*hygienická zařízení pro cestující*“, písm. g) „*prostory pro služby prodeje cestovních a rezervačních dokladů*“. Některá vybavení uvedená v Prezентaci jsou logická – například osvětlení, úklid – pokud je ve stanici WC, je logické, že součástí musí být i osvětlení a úklid apod.
90. Aspekty, podle kterých žalobkyně dělila jednotlivá zařízení služeb (železniční stanice) do příslušných kategorií, jsou velmi obdobné jako provozní součásti dle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 76/2017. Způsob kalkulace a vedení (resp. nevedení) evidence staničního poplatku, za který byla žalobkyni uložena pokuta, byl bezesporu poplatkem za užití zařízení služeb ve smyslu § 2 odst. 9 a § 23d zákona o dráhách, § 1 písm. b) a § 3 vyhlášky č. 76/2017, a části II položky č. 5 výměrů MF.
91. Odpovědným za správné stanovení takto vymezeného staničního poplatku je dle § 23d odst. 1 zákona o dráhách provozovatel zařízení služeb (v nyní posuzovaném případě provozovatel

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

železniční stanice), nikoliv provozovatel dráhy, jak tvrdila v první žalobní námitce žalobkyně. Žalobkyně proto byla způsobilým subjektem ke spáchání přestupku dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách. První žalobní námitka tak není důvodná.

92. *Druhou žalobní námitkou* žalobkyně rozporovala vymezení pojmu „uplatňování ceny“ zastávané Úřadem a žalovaným, protože zákon o cenách výslovně rozlišuje mezi „cenami uplatňovanými při prodeji“ [§ 11 odst. 1 písm. b) zákona o cenách] na straně jedné a „cenami nabízeného zboží“ [§ 13 odst. 1 zákona o cenách] na straně druhé. Žalobkyně dále namítala, že poplatek nebyl nikdy účtován – uplatňován v železničních stanicích Heřmaničky, Střeziměř, Plaňany a Ješetice (protože v těchto stanicích zastavovala pouze žalobkyně), ani v železničních stanicích Praha Masarykovo nádraží a Brno hlavní nádraží.
93. Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“) v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 8 Afs 48/2009-80 uzavřel, že „[p]odle § 1 odst. 1 zákona o cenách, ve znění účinném ke dni 25. 8. 2006, kdy mělo dojít k jednání stěžovatele, za něž byl postižen, se tento zákon „vztahuje na uplatňování, regulaci a kontrolu cen výrobků, výkonů, prací a služeb (dále jen „zboží“) pro tuzemský trh, včetně cen zboží z dovozu a cen zboží určeného pro vývoz“. Z uvedeného základního ustanovení je patrné, že předmětem úpravy jsou tři relativně samostatné, byť vzájemně související oblasti právní regulace cen: (1) uplatňování cen, (2) cenová regulace a (3) kontrola cen. Zákon o cenách se přitom vztahuje na ceny výrobků, výkonů, prací a služeb. Všechny čtyři uvedené typy komodit zákon zahrnuje pod legislativní zkratku „zboží“. Cenou je přitom podle § 1 odst. 2 zákona o cenách „peněžní částka a) sjednaná při nákupu a prodeji zboží podle § 2 až 13 nebo b) zjištěná podle zvláštního předpisu k jiným účelům než k prodeji“.
94. Zákon o cenách je systematicky členěn právě dle těchto tří shora uvedených kategorií. Část druhá zákona upravuje způsoby regulace cen. „Třetí část zákona týkající se cenové evidence a cenových informací, tedy uplatňování cen a záznamů o tomto uplatňování, se oproti tomu vztahuje zásadně na všechny ceny uplatňované v právních vztazích, na které dopadá zákon o cenách. Povinnosti jednotlivých osob při uplatňování cen, **zejména při označování zboží cenami**, jsou pak v řadě případů stanoveny bez ohledu na to, zda jde o ceny regulované, anebo o ceny regulaci nepodléhající.“ Zákonodárce zde často volí jiná rozlišovací kritéria, zejména druh zboží, které je prodáváno, způsob jeho prodeje a povahu kupujícího nebo prodávajícího. V § 13 zákona o cenách jsou takto relevantními kategoriemi například „prodej spotřebního zboží konečnému spotřebiteli“, resp. jiný než takový prodej (odstavec 1 a 2), „balené výrobky“ (odstavec 3), resp. „nebalené výrobky volně ložené“ (odstavec 4) či „pevné potraviny nacházející se v nálevu“ (odstavec 8).“ (usnesení NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 8 Afs 48/2009-80) (zdůraznění doplněno soudem). Část čtvrtá zákona upravuje cenovou kontrolu.
95. Výklad předestřený žalobkyní, že uplatňování cen ve smyslu § 11 zákona o cenách nezahrnuje nabízení zboží, je dle náhledu soudu nelogický. Skutečnost, že je zboží nabízeno automaticky, neznamená, že dojde k uzavření smlouvy. Ve smyslu výkladu zastávaném žalobkyní by nebylo podstatné, jaká cena by byla nabízena (jakkoliv by tato nabízená cena neodpovídala pravidlům cenové regulace), pokud by podmínkám cenové regulace odpovídala cena, která byla sjednána v uzavřené smlouvě. Na takový výklad soud nepřistoupil.
96. Uplatňování cen při prodeji, jakožto nadřazený pojem pro nabízení zboží i samotný prodej konkrétnímu dopravci na základě konkrétní smlouvy, je evidentní též z § 1 odst. 1 vyhlášky č. 450/2009, dle něhož evidence cen, kterou je „prodávající povinen uchovávat, musí obsahovat údaje, z nichž je zřejmý název, popřípadě druh zboží, určené podmínky, k nimž se cena vztahuje, výše ceny, za kterou je zboží **prodáváno**, a počátek a konec období, v němž se za tuto cenu prodávalo.“ Vzhledem k použité formulaci je zřejmé, že nejde o konkrétní okamžik, kterým byla uzavřena smlouva s konkrétním dopravcem, ale o celé období, po které se zboží za danou cenu nabízelo – prodávalo – tedy o období, v rámci kterého byla tato cena uplatňována. Pokud by se mělo jednat pouze o případy, kdy došlo k uzavření smlouvy, byla by zvolena přiléhavější formulace (výše ceny, za kterou bylo zboží prodáno, atd.).
97. Shodný názor je zastáván i odbornou komentářovou literaturou ([NAISER, Tomáš, Marie JANEČKOVÁ a Diana SVOBODOVÁ. Zákon o cenách. Komentář [Systém ASPI]. Wolters

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Kluwer [cit. 2024-6-21]. ASPI_ID KO526_1990CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.], dle které: „Uplatňování ceny se rozumí nabízení, požadování a prodej za určitou cenu na tuzemském trhu. Cenu uplatňuje prodávající.“ Toto vymezení koresponduje s napadeným rozhodnutím, které na straně 9 uvádí, že pojem uplatňované ceny je širší, a zahrnuje jak ceny nabízené, tak ceny sjednávané při prodeji. S uvedeným soud beze zbytku souhlasí.

98. Z těchto důvodů proto není rozhodné, zda byl poplatek reálně účtován, ať již z důvodu, že se tak žalobkyně rozhodla (v železničních stanicích Praha Masarykovo nádraží a Brno hlavní nádraží) nebo proto, že v daných železničních stanicích zastavovala jen žalobkyně (v železničních stanicích Heřmaničky, Střeziměř, Plaňany a Ješetice), protože k jeho uplatňování došlo již nabídkou, nikoliv až prodejem a reálným účtováním konkrétnímu subjektu.
99. S ohledem na shora uvedené není ani druhá žalobní námitka důvodná.
100. *Třetí žalobní námitkou* žalobkyně namítla, že provozovatelem železniční stanice Brno hlavní nádraží byla a je BNSD. Dále žalobkyně argumentovala, že podstatná je osoba provozovatele, nikoliv osoba vlastníka železniční stanice.
101. K tomuto soud předně uvádí, že žalovaný ani netvrdil, že by mělo být pro posouzení věci rozhodné, kdo je vlastníkem železniční stanice. Soud proto považuje za mezi účastníky nesporné (a s uvedeným zcela souhlasí), že zásadní z hlediska posuzovaného staničního poplatku je provozovatel zařízení služeb, nikoliv vlastník zařízení služeb.
102. K tvrzení, že provozovatelem železniční stanice Brno hlavní nádraží byla BNSD, soud konstatuje, že toto bylo žalobkyní namítáno již v řízení před Úřadem i žalovaným, který uzavřel, že na webových stránkách byla jako provozovatel železniční stanice Brno hlavní nádraží uvedena žalobkyně (viz strana 3 napadeného rozhodnutí). Na straně 3 napadeného rozhodnutí je též uvedeno, že z webových stránek BNSD žalovaný zjistil, že BNSD uzavřela s žalobkyní smlouvu, jejímž cílem byla rekonstrukce, modernizace, přestavba a oprava budov hlavního nádraží v Brně. Žalobkyně v podané žalobě nijak nereaguje na argumentaci žalovaného, pouze opakuje již dříve uvedené. Žalobkyně touto žalobní námitkou tedy požaduje formálně přezkum napadeného rozhodnutí, ačkoliv jde ve své podstatě o přezkum předcházejícího správního aktu, neboť žalobní námitka se obsahově neliší od námitky rozkladové, ani nereaguje na argumentaci žalovaného předestřenou v napadeném rozhodnutí.
103. K problematice totožného obsahu žaloby a odvolání (analogicky použitelné i pro rozklad) se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 10. 2. 2021, č. j. 10 Ads 393/2020-44, ve kterém konstatoval, že „[s]těžovatelka měla v žalobě srozumitelně a konkrétně vysvětlit, v čem je rozhodnutí žalovaného nesprávné, s jakými odvolacími argumenty se žalovaný nevypořádal, jaké konkrétní důkazy vyhodnotil nesprávně a proč, kterou část svědecké výpovědi dezinterpretoval, kterou část opominul atd. Nelze tedy jen obecně odkázat na odvolání (to by bylo možné třeba proto, aby žalobce ukázal, že které konkrétní části odvolání se žalovaný opominul vyjádřit)“. NSS ve své judikatuře (rozsudek č. j. 7 Afs 440/2018 - 63 ze dne 23. 4. 2020) rovněž zdůraznil, „že žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty. Tento následek je o to silnější za situace, kdy v odvolacím řízení došlo ve větším rozsahu k doplňování dokazování, jako tomu bylo v posuzované věci. Soud se poté musí věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře jejich obecnosti“.
104. V nyní posuzovaném případě nejde o totožnou námitku po stránce formální (text námitky žalobní ve vztahu k námitce rozkladové není identický), ale o shodnost obsahovou. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvedla žádnou novou argumentaci ani nerozporovala tvrzení žalovaného ohledně informací uveřejněných na webových stránkách žalobkyně a BNSD, nezbyvá soudu než odkázat na napadené rozhodnutí, neboť po přezkoumání obsahu spisového materiálu se s názorem a závěry žalovaného zcela ztotožnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

105. Třetí žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
106. Soud nevešel ani na *čtvrtou žalobní námitku*, kterou žalobkyně poukazovala na nepřiměřenou výši jí uložené pokuty. Soud se předně zabýval argumentací jak Úřadu, který se odůvodněním přiměřenosti pokuty zabýval velmi detailně (na straně 14 až 16 prvostupňového rozhodnutí), tak i následnou argumentací žalovaného na straně 13 až 14 napadeného rozhodnutí.
107. Soud pokutu neshledal nepřiměřeně vysokou. Jelikož zákon o cenách neobsahuje samostatné ustanovení ohledně kritérií, která správní orgány berou v úvahu při stanovení výše pokuty, Úřad i žalovaný zohlednili hlediska stanovená v § 37 přestupkového zákona. Městský soud dospěl k závěru, že tato argumentace je srozumitelná a přezkoumatelná, přičemž je odůvodněna skutečnostmi zjištěnými ve správním řízení a nevykazuje tedy ani věcné vady, ani vady logického rozvažování. Skutečnost, že podle žalobkyně měla být uložena sankce nižší, nic nemění na tom, že správní orgány postupovaly v mezích svého správního uvážení, a že z něj tedy nijak nevybočily.
108. Soud v této souvislosti připomíná, že jeho úkolem není posuzovat spravedlnost uložené sankce, ale to, zda byla uložena v souladu se zákonem. Soudu totiž nepřísluší správní úvahu ohledně uložení sankce nahradit, nýbrž je nadán toliko k přezkoumání, zda správní orgán nevybočil ze zákonných hledisek. Z ustálené judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že správní orgán má při ukládání sankce volnost správního uvážení, přičemž je vázán principy správního rozhodování. Mezi tyto principy bezesporu patří zákonnost, spravedlnost, individualizace i přiměřenost. Stěžejním principem je i dostatečná odůvodněnost a přesvědčivost. Správní orgán je povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá a jeho povinností je podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl a jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty.
109. Správní orgán musí konkrétně odůvodnit, proč byla uložena pokuta v určité výši. Podle názoru soudu správní orgán tuto povinnost splnil. Nejde jen o to, aby sankce působila výchovně ve vztahu k pachateli přestupku, ale musí preventivně působit i na ostatní. Ustálená praxe správních soudů vychází z toho, že nepřiměřenost uložené sankce, jmenovitě pokuty, se hodnotí zejména s přihlédnutím k majetkovým, resp. hospodářským poměrům pachatele přestupku, případně k dosavadní recentní správní praxi. Za nepřiměřenou je tedy považována pokuta, jejíž výše by byla pro pachatele vzhledem k jeho hospodářské situaci likvidační, což však žalobkyně v nyní podané žalobě ani nenamítala.
110. V rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7As 71/2010 - 97, publikovaném pod č. 2209/2011 ve Sbírce NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Soud v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifickým konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená.*“ V rozsudku ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4As 37/2007 - 119, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*hlavním kritériem při určování přiměřené výše pokuty není primárně skutková podstata deliktu, nýbrž intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.*“ Dále se Nejvyšší správní soud se otázkou náležitého zdůvodnění výše pokuty zabýval například rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, kde jasně vymezil, že „*[r]ozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ*“, a v „*rozhodnutí o uložení správního trestu musí být zohledněna všechna kritéria, jejichž aplikaci zákon s výši správního trestu spojuje, přičemž nepostačuje toliko prosté vyjmenování těchto zákonných kritérií, aniž by odůvodnění obsahovalo alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ žalobkyně.*“ (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 -28).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

111. V nyní posuzovaném případě správní orgány výši pokuty s ohledem na všechny zákonné požadavky náležitě odůvodnily zcela přezkoumatelným a srozumitelným způsobem. Soud proto sdílí názor žalovaného, tedy že pokuta ve výši 20 000 Kč byla uložena v souladu se zákonem, ve výši přiměřené pro konkrétní případ. Jak žalovaný trefně uvedl, řízení je vedeno s žalobkyní jakožto s právnickou osobou, nikoliv s její účetní částí, neboť přestupkového jednání se dopustila právnická osoba a nikoliv její účetní část. Čtvrtá žalobní námitka je proto rovněž nedůvodná.
112. Soud se konečně zabýval i návrhem žalobkyně na moderaci výše uložené sankce.
113. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36 umožňuje s. ř. s. „*správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.*“
114. Aby mohl soud přikročit k moderaci výše sankce uložené žalobkyni „*nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36).
115. Jak již soud vyložil shora, žalobkyni byla uložena pokuta ve výši, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem projednávaného případu a je způsobilá splnit svůj účel. Správní orgány při ukládání výše pokuty odpovídajícím způsobem přihlíděly ke všem kritériím stanoveným zákonem a svoji úvahu odpovídajícím způsobem odůvodnily. Naplnění podmínek pro snížení uložené sankce, či dokonce upuštění od jejího uložení soud neshledal.
116. Nad rámec shora uvedeného soud k žalobním námitkám poznamenává, že tyto byly v zásadě žalobkyní uplatněny již v rozkladovém řízení (jak již bylo konkretizováno shora v rámci vypořádání žalobní námitky třetí), přičemž žalovaný se s těmito námitkami řádně a komplexně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitk ze strany žalovaného za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, ve zbytku odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10 a ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12 atd.).

VI. Závěr a náklady řízení

117. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
118. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2025

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.